

La seguretat com a dret

JAUME OLIVERAS

Secretari de Política Municipal d'Esquerra

A la nostra societat els esdeveniments es produeixen cada cop a més velocitat. Vivim immersos en ritmes accelerats per tal d'aconseguir arribar a temps i assolir uns objectius determinats. La pressa i la precipitació porten sovint a un tipus de societat on els riscos i les incerteses són cada vegada més grans. Es treballa, es planifica, es construeix massa de pressa i, consegüentment, augmenten la percepció de risc i la necessitat, per part de la ciutadania, d'una major seguretat.

Quan les enquestes situen la inseguretat com una de les principals preocupacions de la nostra societat, no només es refereixen als problemes més directament relacionats amb la inseguretat ciutadana, sinó també a tot un conjunt d'incerteses que afecten la ciutadania en àmbits diversos, és a dir, a una dimensió molt més àmplia del concepte. La seguretat pren una dimensió global en una societat que conviu massa sovint amb el risc, amb situacions d'emergència, amb la indefensió del ciutadà com a consumidor, amb la seguretat ambiental... Tot plegat ens obliga a respondre a aquestes problemàtiques des d'una perspectiva molt més global i transversal de l'acció política.

El debat de la seguretat, especialment el vinculat a la inseguretat ciutadana, és un àmbit on l'esquerra ha estat hostil a entrar-hi a fons. L'esquerra ha estat presonera de discursos idealistes que ho arreglaven tot amb l'argument d'anar només a les causes dels problemes. És evident que cal treballar-hi i s'han d'implantar mesures a mitjà i llarg termini basades en la prevenció i l'augment de polítiques socials, però considero que és imprescindible afrontar els problemes a curt termini per tal de disminuir les fortes incerteses que percep la nostra societat, trobant mesures efectives per pal·liar-ne els efectes.

Fer front a les causes de la inseguretat vol dir també aplicar mesures de millora de l'eficàcia i l'eficiència dels cossos de policia, la defensa d'un model de seguretat pública, la necessitat d'invertir en un model basat en la proximitat i en la qualitat. En aquest sentit, cal una aposta decidida per una major formació dels agents policials, clau per defensar un model de seguretat pública.

L'espai públic és un dels principals béns socials que té la nostra societat i cal regular-ne el seu ús per tal que sigui realment democràtic, i fer que l'ús, el manteniment i la seguretat convisquin en el mateix espai i, en definitiva, siguin compatibles.

De forma oposada a aquest plantejament, hi trobem aquells que, des d'una esquerra basada en l'estètica, rebutgen regular l'ús de l'espai públic perquè no coarti la llibertat de ningú. Sincerament crec que amb aquest discurs es defensa un liberalisme social que va en contra del manteniment de la llibertat col·lectiva de bona part de la societat. La regulació és l'única via per evitar les propostes encaminades a privatitzar l'espai públic de les nostres ciutats, ja que d'aquesta manera s'eviten l'especialització de l'espai i les situacions de

privatització mitjançant models de seguretat no pública. Es tracta de la visió republicana de la societat i la llibertat, una visió que defensa el compliment de la legalitat quan aquesta sorgeix de la voluntat democràtica, com a garant de la llibertat col·lectiva.

La seguretat no l'hem d'entendre només com una necessitat de la nostra societat, no només com un deure de l'Administració, sinó com un dret ciutadà per gaudir millor de les nostres llibertats tant individuals com col·lectives.
